

tænkes at være en eller anden krakilff Lærer, som ikke vilde være solidarisk med sine Standsfæller, skønt han er under lige Naar med dem; og hvorfor skulde han have Lov til at forhindre en Foranstaltning, der er ønsket af alle i lang Tid? Jeg er tilbøjelig til at tro, at Udvalget i Forfjor havde Ret, naar det gjorde gældende, at naar der ydes fuld Erstatning til en Embedsmand, skal han ikke have Lov til at modsætte sig en Konvertering af en Del af hans Løn, og det er jo i Analogi med den almindelige Lovgivning, og i alt Fald stemmer det med Retfærdigheden.

Det, der er foreslaaet i § 6, om Revision hvert 10de Aar, hvor særlige Omstændigheder gøre det ønskeligt, er jeg glad ved, men kunde ønske, at det ikke var betonet saa stærkt, som det er, at det er det ekseptionelle. Der opstaar nemlig alle Vegne smaa Købstæder omkring ved Stationerne, der kan godt komme velhavende Folk paa disse Egne, og hvorfor skulde de være fri for at yde Vederlag paa dette Omraade mere end paa andre? Dette kan der imidlertid forhandles mere om senere.

Den Affattelse, der er truffen af § 7, andet Stykke, er jeg ogsaa vel fornøjet med. Jeg tror, at den stemmer bedst med Loven om Sognebaandsløsning, der mest i denne Lovs Aand, og de, der holde paa Sognebaandsløsningen, kunne gøre Krav paa, at der fremdeles bliver lovgivet i samme Retning.

Bed § 9 ser jeg nok, at der er slet en Forbedring for Købstædernes Vedkommende, de komme over det vanskelige Punkt ved § 77 i vor Grundlov, men det kunde maasse forsjene Oprejselse, om man ikke kunde gaa noget længere og føre Købstæderne for Drets Vedkommende ind under de samme Bestemmelser som Landet, altsaa, at de offerberettigede ogsaa der kunde forlange Afløsning. Der kan jo nemlig godt gives Bysraad, der af utilstrækkelige Grunde ere imod en saadan, og hvorfor skulde de have Lov til at forhindre det mere i Byerne end paa Landet?

Saa er der Spørgsmaalet om Wittelsdagsret og Allehelgendagsret og Dret til de faste Kapellaner, om det skal tages med eller ikke. Den ærede Minister har ikke taget det med; det var taget med i det foregaaende Lovforslag, og det forekommer mig, at det burde være taget med. Det er jo sandt nok, at man ikke ved, hvorledes dette Offer er opstaaet, men man ved om enkelte Steder, at det der er kommet frem, fordi det almindelige Offer var ringere end sædvanlig, og hvis det er blevet ved paa

disse Steder at være saaledes, og dette Offer faktisk i Fremtiden vil falde bort, sker der, forekommer det mig, en Uret mod denne Embedsmand og dette Embede, og jeg synes, at vi i alt Fald her i dette Ting skulde tage det med foreløbig, vi kunne jo da se, om det bliver slettet i det andet Ting. Det kunde jo nok tænkes, at det blev det. Det er imidlertid noget, man kan forhandle om i Udvalget, og jeg skal derfor ikke trætte det ærede Ting med at komme ind paa det. — Jeg har kun villet røre ved og særlig fremdrage det store Spørgsmaal om Accidenserne, fordi der, som sagt, har været Afstemning for to Aar siden i modsat Retning, og fordi det er af stor Betydning for et eventuelt Udvalg at høre, hvorledes Stemningen er i denne Sag her i Tinget, inden Udvalget begynder sine Forhandlinger.

Steffensen: Efter min Stilling til dette Lovforslag, da det i Samlingen 1893—94 var fremme her i Tinget, vil man finde det naturligt, at jeg har begæret Ordet for at gøre et Par Bemærkninger, særlig med Hensyn til de Hovedpunkter, hvori dette Forslag fraviger det, der sidst blev vedtaget her i Tinget.

Jeg skal da først nævne Spørgsmaalet om Accidenserne. — Accidenserne ere ganske mærkvaerdig sejlivede. Der er ingen Ting, tror jeg, man gennem Tiderne har været saa enig om som det, at Accidenserne i Grunden ere en ganske utilbørlig kirkelig Afgift, og at den efter hele sin Bestaaenhed ikke en Gang er ganske passende for Kirken. Jeg mindede, da Lovforslaget sidst var fremme, om, at i Reformationstiden bleve Accidenserne fordømte lige godt af Protestanter og Rattoliker, — det var et af de saa Spørgsmaal, havde jeg nær sagt, som de vare enige om — og ned igennem Tiderne har man været utilfreds dermed. Man har i hvert Fald ønsket, hvis man ikke kunde blive helt af med dem, at saa dem slaaede fast, saa at man kunde komme bort fra den Ydelsesmaade, der nu finder Sted. Særlig hvad den danske Rigsdag og dette Ting angaar, er der slet ingen Tvivl i saa Henseende. Jeg skal minde om, at første Gang, Spørgsmaalet var for i Landstinget — saavidt jeg husker i 1861, da Monrad indbragte det første Lovforslag om en forandret Præstelønning — blev det erkendt fra alle Sider, at det var ønskeligt at saa Offer og Accidenser afløste. Monrads Lovforslag indeholdt ikke noget derom. Det henførte disse Indtægter tilligemed forskellige andre Indtægter til en Slags kirkelige Hjemmeindtægter, men Landstinget vedtog en Bestemmelse om, at Afløsning skulde